

Det Norske Teatret
Til Noreg der kjærleik ventar

Nye stemmer nye utfordringer
Anmeldt av Liv Riiser
Innvandret teater

De kommer fra øst og vest og snakker norsk med aksent. Nå entrer de norske teaterscener med nye historier.

Både Det Norske Teatret og Nationaltheatret markerte Mangfoldsåret denne uka. På Det Norske spilte seks kvinner, en mann og to musikere "Til Noreg der kjærleik ventar", og på Malersalen på National fortalte tre skuespillere og en musiker "Verdensfortellinger". To forestillinger på en liten time hver, med kraft i seg til å bli noe større.

De seks kvinnene på Det Norske Teatret valser inn på scenen som for øyeblikket er Oslo Lufthavn. De har sandaler og høyhælte sko, de er kledd i ulike varianter av fargerikt - og de skal til Norge for å møte mennene i sitt liv. De kommer fra Argentina, Kongo, Filipinene, Armenia, India og Tyrkia, og de seks skuespillerne gjør faktisk det - også i virkeligheten. "Til Noreg der kjærleik ventar" er basert på deres egne historier, nedskrevet og bearbeidet av dramatikerens Ingeborg Eliassen.

I biter og brokker får vi glimt fra livene deres, og fra møtene med Norge. De er vanlige kvinner med alminnelige historier, og ulike veier har ført dem til Norge. Detaljene om hvordan de møtte sine menn er uklare og kanskje ikke så viktige heller, derfor er det saksvarende at én mann spiller dem alle. Marius Leknes Snekkervåg sjonglerer friskt mellom indiske friere og norske støller - som faktisk får honnør av sine kvinner:

"Heller en ordentlig norsk mann enn en tyrkisk macho".

Det er ikke det store dramaet, men de små hverdagshistoriene som gir forestillingen sjarm. Kvinnene som gråter i kor på fødeavdelingen fordi de lengter hjem, den fornemme damen fra Filipinene som får ullundertøy av mannen sin så hun ikke skal fryse i sin gullglitrende kjole. Men bak hverdagsligheten skimter vi de store historiene: Om høyt utdannede kvinner som må nøye seg med vaskejobb i Norge, eller om hjemlengselen som aldri forsvinner. Likevel er det munterheten som dominerer, i en forestilling som setter kvinnelighet i system og er musikalsk fargelagt av en norsk flatfele og en afrikansk kora.

Manus: Ingeborg Eliassen
Regi: Cliff Moustache
Nationaltheatret, Malersalen
Verdensfortellinger
Idé og opplegg: Terje Skonseng Naudeer og Olav Torbjørn Skare
Regi: Terje Skogseng Naudeer

På Nationaltheatret er stemningen mørkere. Der brenner et blått lys for de tre skuespillerne Terese Mungai - opprinnelig fra Kenya, Issaka Sawadogo fra Burkina Faso og norske Agnes Hildén Kittelsen. Mens Laara Stinnerboms samiske trolltromme varsler trusler og uhygge. Også i "Verdensfortellinger" dreier det seg om en løst sammensatte elementer, der dans, sang og fortelling veksler med tall fra Amnesty International; tørre, men dystre. "Hva tenker

dere når dere ser meg," spør Terese Mungai - og får svar fra sin norske makker: Prostitusjon, vold, gjenkriminalitet, ulovlig innvandring. I tillegg svarer hun selv: De tre C-ene. Christianity, Commerce and Civilization - som europeerne i sin tid ville bringe til hennes hjemland.

"Verdensfortellinger" er en forestilling som vil oss noe, men den er samtidig i overkant politisk korrekt. Den forteller oss det vi allerede vet, og er forkynnende mer enn spørrende. Den har sine fine stunder - som når Issaka Sawadogo skal uttrykke seg på norsk - men den løfter seg aldri til noe mer. Historiene har uklar opprinnelse, jeg ønsker hele tida at skuespillerne heller skulle fortelle sine egne. Som sannsynligvis er langt mer nyanserte enn dem vi hører fra scenen, og ganske sikkert har sprengkraft i seg så det holder både for dette Mangfoldsåret og alle dem vi trenger i fortsettelsen.

Uansett vitner både "Verdensfortellinger" og "Til Noreg" om vitalitet og energi som kan bli til noe større om det får puste- og scenerom. Begge forestillingene har begrenset spilletid, men skynder du deg, kan du rekke begge.